

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.170/2007/3. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Szabó Tamás ügyvéd (4025 Debrecen, Petőfi tér 9.) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Dr. Szentkirályi József ügyvéd (1114 Budapest XI., Kosztolányi Dezső tér 7. fszt. 19.) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 9.P.21.217/2006/12. számú ítélete ellen az alperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

2003. június 19-én a felperes segédmotor-kerékpárral - az adott járműkategóriára engedélyezett 40 km/h sebességet túllépve - 55-60 km/h sebességgel közlekedett, amikor a frsz-ú személygépkocsi vezetője az „Elsőbbségadás kötelező” jelzőtábla ellenére úgy hajtott fel a védett úttestre, hogy a felperesnek nem biztosított elsőbbséget. A személygépkocsi vezetőjét a ... Városi Bíróság számú végzésével közúti baleset gondatlan okozásának vétsége miatt 240 napi tétel, napi tételenként 120 Ft-ban meghatározott, mindösszesen 28 800 Ft pénzbüntetéssel sújtotta. A gépkocsi vezetője gépjármű-felelősségbiztosítási szerződéssel nem rendelkezett.

A felperes a baleset következtében jobb lábszár komplett nyílt törését, bal kéz mutatóujj körömperc-törését, a bal alkar és a bal lábszár terület hámoshorzsolásos sérülését szenvedte el. Lábszártörése maradandó testi fogyatékoság visszamaradásával gyógyult, mely a jobb alsó végtag megrövidülésében, a jobb comb izomzatának sorvadásában, a jobb boka mozgáskorlátozottságában és a jobb lábszár esztétikai jellegű elváltozásában nyilvánul

meg. Lábszártörésének gyógytartama 1 év volt, ugyanis a műtétet követően gennyesedés, majd csontvelő-gyulladás alakult ki, melyet több alkalommal műtéti beavatkozással kezeltek. A balesetből származó sérülései miatt 89 napot töltött kórházban. Jobb lábát terhelni nem tudja, mindennapi tevékenységének ellátásában is korlátozott, szabadidős tevékenységek végzésére nem képes, munkaképesség-csökkenésének mértéke a balesettel összefüggésben 40 %. A felperes a balesetet megelőzően és jelenleg is turbinagépészként dolgozik, munkáját csak ereje megfeszítésével képes ellátni, bizonyos munkafolyamatoknál társai segítségére szorul. A balesetet követően nála poszttraumás stressz szindróma, közép súlyos depresszió alakult ki, intenzív szorongásos készenlét, csökkent értékűségi érzés jellemzi. Alvászavara van, megváltozott fizikai állapotát nem képes elfogadni, kudarctűrőse alacsony, intoleráns, lelki terhelhetősége csökkent. A lábának esztétikai károsodása miatt öltözködése is behatárolt.

A felperes kereseti kérelmében 6 000 000 Ft nem vagyoni kár és annak kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az alperes 1 500 000 Ft kártérítési összeget meghaladóan a felperes keresetének az elutasítását kérte.

A hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság közlekedési- és orvosszakértő kirendelését követően megállapította, ha a felperes segédmotor-kerékpárral a megengedett 40 km/h sebességgel haladt volna, az ütközés időpontjában a kicsúszás lehetősége nélküli igen rövid időn belül nagy értékű lassulással járó balesetben igen nagy valószínűséggel halálos szerv-, ér-, koponya- és agysérüléseket, lábainak és mellkasa csontos vázának töréseit szenvedte volna el, horzsolásos, zúzódásos sérülések mellett. A megengedettnél nagyobb haladási sebesség kisebb lassulási érték és a kicsúszás lehetősége miatt megelőzte a súlyosabb sérülések kialakulását.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 3 500 000 Ft tőkét, annak 2003. június 19-től járó kamatait, valamint 343 500 Ft ÁFA-val növelt perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában megállapította, hogy a beszerzett szakértői vélemények szerint a felperes sem a baleset bekövetkezésében, sem az elszenvedett sérülések terén közrehatást nem tanúsított, a számú ítéletének jogi indokolását annyiban kívánta megismételni, hogy a bizonyítási eljárás lefolytatását követően mérlegelés eredményeképpen a 3,5 millió Ft nem vagyoni kártérítés a baleset idején fennálló értékviszonyok alapulvételével alkalmas a felperes nem vagyoni kárának ellensúlyozására.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával elsődlegesen a kamatfizetési kötelezettségének mellőzését kérte, másodlagosan a marasztalási összeg 2 500 000 Ft-ra történő leszállítását. Egyidejűleg kérte az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegének mérséklését. Fellebbezése indokaként előadta, hogy a nem vagyoni kártérítést az elsőfokú bíróság a balesetkori értékviszonyokhoz képest túlzott összegben állapította meg, mert az a hasonló ügyekre vonatkozó bírósági gyakorlattal ellentétes, továbbá a felperes baleseti eredetű munkaképesség-csökkenése csak 40 %-os mértékű. Figyelemmel a pernyertesség és

pervesztesség arányára kérte az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegének mérséklését.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítélet tábla az alperes fellebbezését a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el. Fellebbezés hiányában a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint nem érintette az elsőfokú ítéletnek az alperest 2 500 000 Ft erejéig marasztaló, valamint 3 500 000 Ft-ot meghaladóan a keresetet elutasító rendelkezéseit. Az alperes fellebbezését nem találta alaposnak.

A megismételt eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás anyagának ismeretében az alperes közrehatásra már nem hivatkozott, kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kár összegét találta túlzottnak.

Az ítélet tábla szükségesnek tartja rögzíteni, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 221. § (1) bekezdésében írtaknak, ugyanis határozatának indokolása hiányos, mert annak 7. oldalának negyedik bekezdése a számú ítélet jogi indokolásában kifejtettekre utal, azonban ezt az ítéletet az ítélet tábla hatályon kívül helyezte. Miután a bizonyítási anyag alapján erre lehetőség van, az ítélet tábla az alábbiak szerint pótolja az indokolást:

Az Alkotmány 70/D. §-ában meghatározott, a lehető legmagasabb szintű testi- és lelki egészséghez való alapjoga, valamint a Ptk. 76. §-ában nevesített személyhez fűződő joga sérült a felperesnek.

A felperest ért károsodások tényét és mértékét az ítélet tényállási része rögzítette.

A nem vagyoni kár az emberi személyiség értékminőségének csökkenése. Ez a csökkenés akkor állapítható meg, ha a személyiséget jellemző helyzet kedvezőtlenül - a korábbihoz képest hátrányosan - megváltozik. Amennyiben megvalósul a személyiség értékminőségének csökkenése, bekövetkezik a nem vagyoni kár.

A felperes közel 3 hónapot töltött kórházban, gyógyulása elhúzódó volt, sérülése maradandó testi fogyatékoság visszamaradásával gyógyult.

A fizikai sérüléseken túl, a kényszerű életmód-változtatás miatt a felperesnél pszichikai károsodás is létrejött.

Mindezeket mérlegelve az elsőfokú bíróság a felperest ért sérelem súlyát, nagyságát, hatását és következményeit megfelelően értékelve helyesen állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegét, azzal az ítélet tábla is egyetért.

Ugyancsak helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság az alperes által fizetendő perköltség összegét. Annak indokolását annyiban helyesbíti az ítélet tábla, hogy a felhívandó jogszabályhely helyesen a Pp. 81. § (2) bekezdése. A perbeli esetben a felperes által követelt összeg a marasztalási összeg nagyságához képest nem tekinthető nyilvánvalóan

túlzottnak, a marasztalás összegszerű megállapítása bírói mérlegeléstől függött, ezért az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja, az előlegzett szakértői díj és a hatályon kívül helyező végzésben megállapított költség összegének figyelembevételével határozta meg.

A fenti kiegészítéssel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperesnek másodfokú költsége nem merült fel, ezért ebben a vonatkozásban határozni nem kellett.

A sikertelenül fellebbező alperes az 1990. évi XCIII. tv. 5. § (1) bekezdésének d) pontja alapján személyes illetékmentességet élvez.

D e b r e c e n, 2007. szeptember 11. napján

Dr. Urhegyi Béla sk. a tanács elnöke, Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. előadó bíró, Dr. Pataki Istvánné sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -